

Ou Wej a Jou Wej

Petr Jánský

Životní příběh a osudy těchto skřítčích bratrů-dvojčat, je již od samého počátku utvářen, ba naplněn, neobvyklými a často pohnutými okolnostmi a zvraty.

Jejich matka, prostá, ale nevídaně krásná dívka Lia, se narodila a vyrostla v odlehlé skřítčí vesnici Fu Wen jako dcera sedláka Ten Leje. Osudovou shodou okolností se nevelká, ale blahobytná osada provincie Lao stala obětí útoku loupežnické bandy „Krvavých pavouků“ právě v den oslavy jejich pětatřicátých narozenin „jaré dospělosti“. Po hrůzném masakru a vydrancování celé vsi rozkázal náčelník banditů, strašlivý Lu Pin, překrásnou zajatkyni ušetřit a připojit k ostatní kořisti.

Tak byla Lia zavlčena do tajné skrýše a zde učiněna Lu Pinovou otrokyní. Po čase se jí sice podařilo z lesní pevnosti uniknout, rozběsnění loupežníci ji však začali zuřivě pronásledovat.

Vrtkavý osud se tehdy přiklonil k ubohé Lie a zoufalá uprchlice se uprostřed divokého hvozdu setkala s proslulým bohatýrem, válečníkem a rohovníkem Bo Jenem, pátrajícím po „Krvavých pavoucích“.

Šlechtný rek vzal nešťastnou dívku pod svou ochranu a stíháním rozptýlené loupežníky, jednoho po druhém, přemohl a zabil. Uniknout se podařilo pouze samotnému Lu Pinovi.

Slzící Lia svému zachránci horoucně děkovala a slavnostní přísahou se zavázala být nadsmrti jeho věrnou služebnicí. Bo Jen nechtěl takovou oběť přijmout, když ale poznal její krušný osud, přijal upřímnou dívčinu pod svou záštitu natrvalo. Jeho rozhodnutí nijak neovlivnila skutečnost, že Lia čekala s Lu Pinem dítě.

A tak se narodili „Tajní bratři“ Ou a Jou.

Bo Jen, který dobrovolně přijal úlohu jejich pěstouna, v nich záhy rozpoznal vzácně přirozené talenty pro tajná bojová cvičení – a oznámil tuto skutečnost svým nadřízeným, takto vyšším důstojníkům „Zlatohvozdkého kolibříka“. Pohlaví tohoto „všeskřítčího“, uznávaného a obávaného společenstva šepů, vyzvědačů a tajných bojovníků se přesvědčili o správnosti Bo Jenova předpokladu a rozhodli se rozené talenty využít.

Ou a Jou, bratři tělem, srdcem i duší, tak byli od nejútlejšího dětství vychováni, vzděláváni a cvičeni k těžké, oddané a věrné službě. Pronikali do tajů rohovnických stylů „Třpytivého hada“, „Mlžného jeřába“ i řady jiných dovedností – a ve všech vynikali nade všechno pomýšlení.

Po celé dětství i rané mládí zůstávali pro všechny, krom své matky, dokonale nerozlišitelní a vzhledová nerozpoznatelnost jim zůstala i nadále. Pokračující výcvik však posléze umožnil zasvěceným „nerozlučné“ rozpoznat.

Starší Ou o chlupe lépe zvládal techniky přímého boje, a to zvláště akrobaticky náročné figury a úkony. Stejně tak nepatrně bratra předčil v zacházení s jemnými mechanismy.

Mladší Jou naopak bratra maličko převýšil v jemném ovládnutí sebe i druhých, stejně tak v přetvářce, lsti a klamu. Stal se dokonalým znalcem lidí (skřítků, elfů, ...). Kohokoli odhadl a prokoukl na první pohled. Kohokoli přesvědčil o čemkoli a přiměl k čemukoli.

Společně jsou pak nejen nepřekonatelnými zápasníky a šermíři, jejichž kousky a finty by vyrazily dech nejednomu akrobatovi, ale především nedostižnými mistry v travičství. Nikdo neumí připravit jakýkoli jed požadovaných účinků tak jako Ou, nikdo jej pak nedokáže použít, podat, nebo i prodat jako Jou.

Jejich „zboží“ dokáže roznítit slast i způsobit muka, rozjitřit i otupit smysly, vyvolat i zapudit závislost, zamlžit paměť i rozvázat jazyk, a mnoho dalšího. Samozřejmě pak umí

přivolat rychlou či pomalou, zastavitelnou či neodvratnou – smrt.

Když se léta jejich výcviku nachýlila, bylo rozhodnuto, že jim bude svěřen samostatný dlouhodobý úkol. Bylo jim nařízeno vydat se do světa, putovat do vzdálených krajů, vše pečlivě pozorovat a zjištěné hlásit „Kolibríkovi“. Jestliže by odhalili cokoli nebezpečného pro svou otčinu, vstupuje v platnost rozkaz nebezpečí nejen oznámit, nýbrž i zneškodnit – a to jakýmikoli prostředky.

Oba mládenci, vychovaní jako praví vlastenci, obtížný úkol přivítali. Tklivě se rozžehnali se svou milovanou matkou, přátelsky se rozloučili se svým váženým a ctěným pěstounem, mistrem i velitelem a vydali se na cestu.

Tak vykročil do končin tarských pár malých „Jouvejsů“.

Bratři úzkostlivě dbají na to, aby je „vyrostlický“ svět znal pouze pod touto jedinou zkomoleninou jejich jmen a zároveň pečlivě tají, že jsou dva a navíc dvojčata.

Jejich převleky, maskováním i líčidly tajená dvojčecí podoba se tak spolu s minimem nejnutejších vzájemných setkání stává mocnou zbraní porážející nepřátele, nebo naopak zachraňující jejich vlastní životy.

„Roztomilý všetečka“ či „Všetečný všudybyl“, putuje zdánlivě nahodile celou Tarou a dveře mívá většinou všude otevřené - nebo si je otevře sám. Už mnohokrát se stalo, že se usměvavý mrňousek otočil tu a onde – a členové silné otrokářské bandy, plánující výpravu do Zlatého lesa, propadli drogám, byla vyloupěna pokladnice cechu, který chtěl svým zbožím vytlačit z kraje skřítčí kupce, radní, brojící proti skřítčí čtvrti, se udávil zkaženou rybou a podobně.

Bratři skrytě pohrdají celým „vyrostlickým“ světem. Ničím a nikým se k němu necítí být vázání. Ve jménu splnění úkolu spáchají cokoli a dopustí se čehokoli – ne však na jiném skřítkově. Kromě sebe navzájem chovají cesty jen ke třem bytostem.

Těmi jsou jejich matka, kterou bezbřezě milují a jejíž pohodlný a bezpečný život je jedinou podmínkou a pojistkou jejich služby, jejich pěstoun, cvičitel a velitel, jehož si upřímně váží, obdivují ho a ctí, a konečně jejich pokrevní otec, jehož nekonečně nenávidí.